

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 264/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť K. T., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 6 Tos 176/2013 a jeho uznesením z 31. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. marca 2014 doručená sťažnosť K. T. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Tos 176/2013 a jeho uznesením z 31. októbra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 75/2011 z 8. decembra 2011 uznaný za vinného pre spáchanie zločinu lúpeže podľa § 20 a § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a na výkon tohto trestu bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Keďže pri ukladaní trestu sa malo postupovať podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom pred publikovaním nálezú ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 (ďalej aj „nález ústavného súdu“), sťažovateľ s poukazom na § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) považuje túto skutočnosť za dôvod na povolenie obnovy trestného konania v jeho veci. Z týchto dôvodov podal vo veci návrh na obnovu konania, ktorý okresný súd uznesením č. k. 4 Nt 58/2013-19 z 8. augusta 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol z dôvodu, že neboli zistené podmienky obnovy konania. Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorú sťažovateľ vo veci podal podľa ustanovení Trestného poriadku, krajský súd sťažnosťou napadnutým uznesením zamietol.

K namietanému porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd „obišiel obranu sťažovateľa vyjadrenú v sťažnosti zo dňa 26. 9. 2013 a nevysporiadal sa s ňou, odôvodnenie rozhodnutia druhostupňového súdu budí zdanie, že sťažovateľ sťažnosť neodôvodnil.

Takýto postup súdu, je možné považovať za postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia v zmysle čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje vysporiadanie sa s obranou obvineného, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Takéto rozhodnutie je len arbitrárne.“.

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje ďalej tým, že „z nezákonného uloženia trestu nemožno dospieť k záveru, že je uložený zákonne lebo je primeraný, z nezákonného v zásade nemožno urobiť niečo zákonné, vymyká sa to akýmkoľvek zásadám logického myslenia a uplatňovaným zásadám trestného konania v súdnej praxi“. Na podporu tejto svojej argumentácie poukazuje na obsah svojej sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 4 Nt 58/2013-19 z 8. augusta 2013, ako aj na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Tpj 44/2013.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že v jeho „trestnej veci .. vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 6 Tos/176/2013 v súvislosti s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tos/176/2013-30 zo dňa 31. 10. 2013 došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny... a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru... ako aj k porušeniu čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy ...“, a uznesenie krajského súdu zrušil. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania v sume 340,89 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy (a rovnako čl. 8 ods. 1 a 2 listiny) osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Krajský súd uznesením č. k. 6 Tos/176/2013-30 z 31. októbra 2013 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 4 Nt/58/2013 z 8. augusta 2013 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia uviedol:

„Krajský súd v prvom rade považuje za potrebné podotknúť, že aj podľa jeho názoru existencia Nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 28. 11. 2012 sama osebe nepredstavuje skutočnosť, ktorá by aj v spojení s ustanovením § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. zakladala obligatórne povinnosť okresného súdu povoliť obnovu konania. Obnova konania pritom v tomto zmysle je konaním, ktoré je návrhovým.

Krajský súd v tomto smere sa stotožňuje s úvahou okresného súdu ako je táto vyložená na strane 4 napadnutého uznesenia, v zmysle ktorej je teda okresný súd súčasne

povinný skúmať pre prípadné povolenie obnovy konania aj naplnenie materiálnych podmienok uvedených v § 394 odsek 1 Trestného poriadku.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že zákon č. 38/1993 Z. z. je skorším zákonom, má rovnakú právnu silu ako ustanovenia Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z., ktorý je neskorším právnym predpisom. Práve Trestný poriadok pritom stanovuje materiálne podmienky pre prípadné povolenie obnovy konania.

V sumáre však krajský súd sa stotožňuje správnymi úvahami okresného súdu tak v tejto otázke, ako aj v otázke primeranosti trestu, ktorý bol v pôvodnom konaní odsúdenému K. T. uložený.

Aj podľa názoru krajského súdu trest, ktorý mu bol pôvodne uložený aj za novej právnej situácie je zákonný. Pri existencii dvoch priťažujúcich okolností, a to podľa § 37 písmeno h/ a písmeno n/ Trestného zákona (spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený) a jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona sa v napadnutom uznesení citovaných ustanovení spodná hranica zvyšuje o 1/3-inu, t. j. z pôvodnej trestnej sadzby 7 rokov až 12 rokov na 8 rokov a 8 mesiacov. Trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov za tejto situácie je uložený pod základnou spodnou hranicou pôvodne trestnej sadzby za použitia § 39 odsek 4 Trestného zákona, a preto krajský súd nepovažuje taktiež tento trest za zrejme neprimeraný. V tejto súvislosti totiž treba brať do úvahy aj tú skutočnosť, že K. T. bol odsúdený za dve ozbrojené lúpežné prepady takže ide tu o skutočnosť, ktorá podstatne zvyšuje závažnosť jeho činu a závažnosť okolností, ktoré sú spoluurčujúcimi pri ukladaní trestu.

Z týchto dôvodov krajský súd teda nepovažoval sťažnosť odsúdeného K. T. za dôvodnú, a preto o nej rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.“

Podstata sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľa s nepovolením obnovy konania v jeho trestnej veci, v ktorej bola pri ukladaní trestu použitá asperačná zásada zakotvená v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorého časť textu za bodkočiarkou („súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“) bola nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vyhlásená za nesúladnú s ústavou.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu, v ktorom krajský súd zhrnul skutočnosti relevantné pre posúdenie sťažovateľovho návrhu na obnovu konania a v podstate sa nimi prihlásil k záverom uvedeným v uznesení okresného súdu, ako aj obsah sťažovateľom podanej sťažnosti a zistil, že v danej veci bol sťažovateľovi umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal, rozhodol a svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovu konania je síce stručné, nie však v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05). Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania totiž neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Z obsahu uznesenia krajského súdu je zrejmé, že tento súd stratu účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezu ústavného súdu považoval za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej zvažoval možnosť povolenia obnovy konania vo veci sťažovateľa posudzovaním splnenia ďalších podmienok ustanovených v Trestnom poriadku na prijatie takéhoto rozhodnutia. Na základe svojich úvah dospel k záveru, že hoci je splnená podmienka existencie novej skutočnosti súdu predtým neznámej, s ohľadom na ďalšie okolnosti prípadu, t. j. závažnosť činu a pomery páchatel'a nie je v jeho prípade naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, a síce že konanie prinesie pre neho iné, priaznivejšie rozhodnutie o treste. Tento záver odôvodňuje podľa krajského súdu najmä predpoklad použitia zákonného ustanovenia o priťažujúcich okolnostiach [v prípade sťažovateľa boli zistené priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h) a m) Trestného zákona], pri aplikácii ktorej by bola dolná hranica zákonnej trestnej sadzby aj tak zvýšená o jednu tretinu (v okolnostiach prípadu na hranicu 8 rokov a 8 mesiacov). Z uvedených dôvodov

bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým nebolo návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyhovené, krajským súdom zamietnutá.

Z hľadiska obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno dospieť k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia ani z dôvodu, že toto je v rozpore s obsahom stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013, podľa ktorého je vydanie uvedeného nálezu ústavného súdu v zmysle § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde dôvodom obnovy konania „ex lege“. V okolnostiach prípadu je zrejmé, že uvedené stanovisko bolo prijaté mesiac po vydaní napadnutého uznesenia, a teda že krajský súd toto zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu nemohol pri svojom rozhodnutí zohľadniť a ani na neho vo svojom rozhodnutí reagovať.

Ústavný súd síce rešpektuje právomoc najvyššieho súdu zjednocovať judikatúru všeobecných súdov, tak ako táto vyplýva zo zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)], avšak vzhľadom na to, že sa nepovažuje za ďalšiu inštanciu všeobecného súdnictva, ale za nezávislý orgán ochrany ústavnosti, pridŕžajúc sa princípu zdržanlivosti svojich zásahov do výsledkov rozhodovacej činnosti všeobecných súdov nevzhliadol dostatok relevantných dôvodov na revíziu napadnutého uznesenia krajského súdu, pretože jeho obsah vyhodnotil ako spĺňajúci ústavné limity kladené základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd je totiž toho názoru, že povoľovaním obnovy konania „ex offo“ by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmané, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok (podobne I. ÚS 673/2013, III. ÚS 18/2014, III. ÚS 208/2014).

Neobstojí ani námietka, že trest uložený sťažovateľovi neposudzoval zákonný sudca, pretože sudca rozhodujúci o obnove konania skúmal len otázku zrejmej neprimeranosti

uloženého trestu k závažnosti činu, t. j. či je vzhľadom na nové skutočnosti dôvodné prípad znovu otvoriť, a sťažovateľovi žiaden nový trest neukladal.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu formulované v jeho uznesení pri aplikácii relevantných právnych noriem korešpondujú so skutkovými zisteniami. Tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti preto dospel k záveru, že námietky sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani podľa čl. 36 ods. 1 listiny uznesením krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením a uvedenými základnými právami neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd vysloviť ich porušenie.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J. Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina: 2003, s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

Napokon k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny ústavný súd poznamenáva, že uvedené základné právo na osobnú slobodu umožňuje pozbaviť niekoho osobnej slobody iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ďalšie odseky čl. 17 ústavy uvádzajú konkrétne spôsoby pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody, ktoré za splnenia ustanovených podmienok sú prípustné. Inými slovami, každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). V týchto súvislostiach ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol a v súčasnom období aj je pozbavený osobnej slobody v dôsledku jeho právoplatného odsúdenia pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T/8/2010 z 8. júna 2010, teda pozbavenie jeho osobnej slobody výkonom právoplatne uloženého trestu odňatia slobody je/bolo „zákonným“ zásahom do tohto jeho základného práva garantovaného ústavou. Inými slovami ústavný súd nenachádza príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, v dôsledku čoho konštatuje, že k porušeniu tohto práva zamietnutím návrhu na povolenie obnovy konania dôjsť nemohlo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (obdobne I. ÚS 673/2013, III. ÚS 18/2014, III. ÚS 47/2014). Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2014